

စာပေဗိမာန် စာမျှတရ

တောင်တန်းတွေကို သက်သေထူမယ်

မြသိန်း

"မန္တလေးရန်ကုန် အမြန်ရထားဖြင့် စီးနင်းလိုက်ပါလာကြသော ခရီးသွား လုပ်သားပြည်သူ အပေါင်းတို့ ရှင့်၊ မကြာမီ အချိန်အတွင်းမှာ အမြန်ရထားဟာ ပျဉ်းမနား ဘူတာကို ဆိုက်ရောက်တော့မှာ မို့ မိမိတို့ ရဲ့ ပစ္စည်းများ မီးရထားပေါ်မှာ မကျန်ရစ်လေအောင် ကြိုတင် သိမ်းဆည်းထားကြပါရန် နှိုးဆော်အပ်ပါတယ်ရှင်"

မန္တလေးဘူတာမှ မီးရထားစထွက်ကတည်းက ဝတ္ထုစာအုပ်တအုပ်ကို ဖတ်လာသော တပ်ကြပ် အောင်ကျော်မိုးသည် ပျဉ်းမနားဘူတာသို့ ရထားဆိုက်တော့မည်ဟူသော နှိုးဆော်ချက်ကြောင့် ဆတ်ခနဲ ခေါင်းကို မော့၍ အနီးရှိ ပြတင်းပေါက်မှ တဆင့် အပြင်ဘက်သို့ ကြည့်လိုက်သည်။

။ ပျဉ်းမနားမြို့ကို သဲသဲကွဲကွဲ မြင်နေရချေပြီ။ မီးရထား၏ အသွားနှုန်းမှာ တဖြည်းဖြည်း လျော့လာသည် ကိုလည်း သူသတိပြုမိသည်။ ထို့နောက် သူသည် သူ၏ လက်မှ နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။

နံနက် ၁၁နာရီ ၄၅ မိနစ်။ သူဖတ်နေသော ဝတ္ထုမှာ အဆုံးသို့ရောက်ရန် နှစ်ရွက်သာ ကျန်တော့သည်။ ဝတ္ထုမှာ ဘာသာပြန် ဝတ္ထုဖြစ်သည်။ သူ့အကြိုက် စာရေးဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်သော ဒဂုန်ရွှေမျှားဘာသာပြန် "ပန်းမြတ်မာလာ" ဝတ္ထုဖြစ်သည်။ မူရင်းဝတ္ထုမှာ ဆာရိုက်ဒါဟက်ဂဒ်၏ "သည် ဟိုးလီးဖလားဝါး" ဖြစ်သည်။

"ဝတ္ထုကို အမြန် အဆုံးသတ်လိုက်မယ်၊ ပြီးတော့မှ ရထားရပ်တာနဲ့ ဘူတာမှာ တခုခုဆင်းစားမယ်"

အောင်ကျော်မိုးသည် စိတ်ထဲမှ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ပြီး ဝတ္ထုကို ဆက်ဖတ်သည်။ ။ စာကြောင်းရေ ငါးကြောင်းကျော်ကျော် ခြောက်ကြောင်းခန့် ဖတ်၍ အပြီးတွင် 'ဒေါက်'ဟူ၍ သူ၏ နဖူး ဘယ်ဘက်ခြမ်းတနေရာကို တစုံတခုသောအရာ လာရောက် ထိမှန်သည် ကို ခံစားလိုက်ရသည်။ ။ ပူကနဲ ဖြစ်သွားပြီလျှင် နဖူးကို လာထိသော အရာဝတ္ထုသည် သူ၏ ပေါင်မှ တဆင့် ရထားကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ အသံမြည်၍ ကျသွားသည်။ ။

အောင်ကျော်မိုးသည် ပူကနဲ ဖြစ်သွားသော နေရာကို ဘယ်ဘက်လက်ဖဝါးဖြင့် အုပ်ရင်း ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကျသွားသော အရာဝတ္ထုကို ကြည့်လိုက်သည်။ ။

ကျောက်ခဲတလုံး၊ အခွံနွာပြီးသား ကွမ်းသီးတစ်လုံးခပ်ကြီးကြီး အရွယ်အစားခန့်ရှိသော မီးရထားလမ်းခင်း ကျောက်ခဲတလုံး၊ သူသည် ညာလက်ဖြင့် ကိုင်ထားသော စာအုပ်ကို နံဘေးသို့ လွှတ်ချလိုက်ပြီးလျှင် ကျောက်ခဲကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ ။

"ဟာ...အောက်ကနေ ခဲနဲ့ ပေါက်တယ်ဗျို့၊ နဖူးကို မှန်သွားပြီ၊ သွေးတွေ သွေးတွေ ထွက် လာပြီ"

အောင်ကျော်မိုး၏ ရှေ့တွင် ထိုင်နေသော ယောက်ျားခရီးသည် တယောက်၏ ထိတ်လန့်တကြား ပြောလိုက်သော အသံဖြစ်သည်။ ။

"ဖိထား ဖိထား၊ လက်နဲ့ နာနာ ဖိထား၊ ဒါမှ သွေးအထွက် ရပ်သွားမယ်၊ ကံကောင်းတယ်၊ သိပ်ကံကောင်းတယ်၊ မျက်လုံးကိုမမှန်တာ"

အခြား ခရီးသည် တယောက်၏ ပြောသံ။ အောင်ကျော်မိုးသည် ထိုခ

ရီးသည် ပြောသည့်အတိုင်း ကျောက်ခဲမှန်သောနေရာ လက်ဖြင့်နာနာကလေး ဖိထားလိုက်သည်။ ။

"ခင်ဗျားမှာ လက်ကိုင်ပဝါ မပါဘူးလား၊ လက်ကိုင်ပဝါနဲ့ ဖိထားရင် ပိုကောင်းမယ် ထင်တယ်"

သူ၏ ရှေ့မှ အခြားခရီးသည် တယောက်က ပြောပြန်သည့်အတွက် အော်ကျော်မိုးသည် လက်ထဲမှ ကျောက်ခဲကို ဝတ္ထုစာအုပ်ပေါ်သို့ တင်လိုက်ပြီး ညာဘက် ဘောင်းဘီအိတ်ထဲရှိ လက်ကိုင်ပဝါကို ထုတ်ယူ၍ ခဲမှန်သောနေရာကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် ဖိလိုက်သည်။ ။ တချိန်ထဲမှာ ပင် သူ၏ ဘယ်ဘက်လက်ဖဝါးကို ပြန်ရုပ်လိုက်သည်။ ။ ထိုလက်ဖဝါးမှာ သွေးများဖြင့် နီရဲနေသည်။ ။

ထိုအခိုက် မီးရထားသည် ပျဉ်းမနားဘူတာရုံတွင် ထိုးဆိုက်လိုက်သည်။ ။ ခရီးသည် များ ၏ အသံများ နှင့် ဈေးသည် များ ၏ အသံများမှာ ဆူညံလျက်ရှိသည်။ ။ အောင်ကျော်မိုး၏ အနီးအနားတဝိုက်တွင် ထိုင်နေကြသော ခရီးသည် များက

"၁၄နှစ် အရွယ် ကလေးတယောက် ခဲနဲ့ လှမ်းပစ်လိုက်တာ မြင်လိုက်ရတယ်"

"လက်နှစ်လုံးလောက် အောက်နိမ့်သွားရင် မျက်လုံးအထိပဲ"

"ခဲနဲ့ ပစ်တာကို သေသေချာချာ နှိမ်နင်းပေးရမယ်"

"ရထားစီးရတာ တနေ့တခြား ကြောက်စရာ ကောင်း လာပြီ"

စသည် ဖြင့် တယောက်တမျိုး ဝေဖန်ကြသည်။ ။ အောင်ကျော်မိုးသည် လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် ဒဏ်ရာကို ဖိထားရင်း ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိပဲ အပြင်သို့ ငေးကြည့်နေမိစဉ်

"သွေးသိပ်ထွက်နေတာပဲ၊ လက်ကိုင်ပဝါမှာ နီလို့ ၊ ကျွန်မ ကြည့်ပါရစေ၊ ဒဏ်ရာ သိပ်များ သွားတယ် ထင်တယ်"

အမျိုးသမီးတယောက်၏ အသံကြောင့် အောင်ကျော်မိုးသည် အသံရှင်ကို ကြည့်လိုက်မိသည် ။ အသက် ၂၀ခန့်ရှိ မိန်းမပျိုတယောက်၊ သူမသည် လူသွားလမ်းပေါ်တွင် ရပ်ပြီး အောင်ကျော်မိုးကို မေးမြန်းခြင်း ဖြစ်သည် ။

"ဟုတ်သားပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ ကလဲ ဆရာဝန်မဟုတ်တော့ ဘာလုပ်ပေးရမှန်း မသိဘူး၊ ကဲ ... ကဲ ... ကျွန်တော် ဖယ်ပေးမယ်၊ ကြည့်ပေးလိုက်ပါအုံး"

အောင်ကျော်မိုးနှင့် ကပ်လျက်ထိုင်သော ယောက်ျားခရီးသည် က နေရာမှ ထပြီး လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် ဖယ်ပေးလိုက်သည် ။

"ကျွန်မလည်း ဆရာဝန် မဟုတ်ပါဘူး၊ ကြက်ခြေနီသင်တန်း တက်ထားလို့ ရှေးဦးသူနာပြု အကြောင်းကိုပဲ သိပါတယ်"

ပြောပြောဆိုဆို မိန်းမပျိုသည် အောင်ကျော်မိုးအနားသို့ တိုးလာသည် ။

အောင်ကျော်မိုးသည် သူ၏ ဒဏ်ရာကို ပြလိုက်သည် ။

"ပေး ပေး ကျွန်မကို လက်ကိုင်ပဝါပေး"

မိန်းမပျိုသည် အောင်ကျော်မိုး၏ လက်ထဲမှ လက်ကိုင်ပဝါကိုယူပြီး ဒဏ်ရာပေါ်ရှိ သွေးများကို ဖယ်ရှားရင်း ဒဏ်ရာကို ကြည့်သည် ။

"တလက်မရဲ့ သုံးပုံတပုံလောက် ကွဲသွားတယ်၊ နက်တော့ သိပ်မနက်ပါဘူး၊ ဒဏ်ရာကို ဒီပဝါနဲ့ ပဲ ပြန်ဖိထားပါ၊ ကျွန်မမှာ တင်ချာပါတယ်၊ သွားယူလိုက်အုံးမယ်"

အောင်ကျော်မိုးသည် မိန်းမပျိုပြောသည့်အတိုင်း ဒဏ်ရာကို ပြန်ဖိထားလိုက် ရပြန်သည်။ မိန်းမပျို၏ စကားသံမှာ ဝဲသည်။ ။ ရှမ်းလား၊ ကရင်လား၊ ကယားလား၊ ကရင်နဲ့ တော့ ပိုတူသည် ဟု စဉ်းစားရင်း သူမထွက်ခွာသွားရာနေရာကို မသိမသာ ကြည့်လိုက်မိသည်။ ။ သူ၏ အနီးရှိ အခြား ခရီးသည် များမှာ လည်း သူနည်းတူပင် သူမ၏ လှုပ်ရှားမှုကို အကဲခတ်နေကြသည်။ ။

မိန်းမပျိုသည် အောင်ကျော်မိုးနှင့် မျက်စောင်းထိုးနှစ်ခုကျော် နေရာတွင် ရှိသည့် ထိုင်ခုံပေါ်မှ ခရီးဆောင်လက်ဆွဲအိတ်ကို ဖွင့်ပြီး ဆေးပုလင်းငယ် နှစ်လုံးနှင့် ဝှမ်းစအချို့ကို ယူပြီး အောင်ကျော်မိုးရှိရာသို့ ပြန်လာသည်။ ။ သူမ၏ လက်ဆွဲအိတ်ရှိရာ ထိုင်ခုံပေါ်တွင် သူမနှင့်ရွယ်တူ မိန်းမပျိုတယောက် ထိုင်နေသည် ကိုလည်း အောင်ကျော်မိုး သတိထားမိသည်။ ။

"သူတို့ ဘယ်ဘူတာက တက်လာကြပါလိမ့်၊ မန္တလေးက ရထား ထွက်လာခါစတုန်းက မမြင်မိပါဘူး၊ မန္တလေးက မဟုတ်ရင် သာစည်ဘူတာက တက်လာကြတာ ဖြစ်မှာ ပေါ့၊ အမြန်ရထားက မန္တလေးနဲ့ သာစည်အကြား ဘယ်ဘူတာမှာ မှ မရပ်တာ၊ ဟုတ်မှာ ပါပဲ၊ ငါက ဝတ္ထုထဲမှာ စိတ်ရောက်နေလို့ သူတို့ သာစည်က တက်လာတာကို သတိမပြုမိတာ"

အောင်ကျော်မိုးသည် သူ၏ စိတ်ကို အလုပ်ပေး လိုက်လေသည်။ ။

"နည်းနည်းတော့ စပ်မယ်နော်"

မိန်းမပျိုသည် ဆေးပုလင်းနှစ်လုံးကို အောင်ကျော်မိုး၏ နံဘေးတွင် ထားရင်း ပြောလိုက်သည်။ ။ ထို့နောက် သူမသည် ဝှမ်းစအချို့ကိုဖဲ့၍ ဒဏ်ရာမှ သွေးစများကို သုတ်ပေးခြင်း၊ ဆေးထည့်ပေးခြင်းများကို သွက်လက် ကျွမ်းကျင်စွာ ပြုလုပ်ပေးသည်။ ။

"ကျွန်မမှာ ပတ်တီး မပါဘူး၊ ဒီလက်ကိုင်ပဝါနဲ့ လဲ မစည်းပေးချင်ဘူး၊ မသန့်ရှင်းတော့လို့ ဆရာမှာ လက်ကိုင်ပဝါ အပိုပါသေးသလား"

မိန်းမပျိုသည် အောင်ကျော်မိုး၏ အင်္ကျီလက်မောင်း အရစ်နှစ်ရစ်ကို ကြည့်ပြီး မေးလိုက်သည်။

"ပါပါတယ်၊ အပေါ်က စစ်လက်ဆွဲ အိတ်ထဲမှာ "

အောင်ကျော်မိုးသည် သူ၏ ရှေ့မှ ခရီးသည် ကို ကြည့်ပြီး အပေါ်ကို လက်ညှိုး ထိုးပြလိုက်သည်။ သူ၏ ရှေ့မှ ခရီးသည် မှာ ပါးနပ်၏။

"ကျွန်တော် ယူပေးမယ်"

ဟု ပြောပြီး အိတ်ကို ယူပေးသည်။ အိတ်မှာ သော့ခတ်ထားသောကြောင့် အောင်ကျော်မိုးသည် သူ၏ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ သော့ကိုနှိုက်ရန် ဟန်ပြင်လေရာ မိန်းမပျိုက

"ထုတ်ရတာ မလွယ်ရင်နေပါ။ ကျွန်မမှာ ခေါင်းစည်းပဝါ အဖြူပါတယ်။ ဆရာက ဒဏ်ရာပေါ်က ဝှမ်းစ ကွာမကျသွားအောင် လက်နဲ့ ခဏ ဖိထားပါအုံး"

အောင်ကျော်မိုးသည် သူမ၏ စကားကို နာခံလိုက်သည်။ သူ၏ ရှေ့မှ ခရီးသည် သည် အောင်ကျော်မိုး၏ အိတ်ကို နေရာတကျ ပြန်ထားလိုက်သည်။

မိန်းမပျိုသည် သူမ၏ နေရာသို့ ပြန်သွားကာ သူမ၏ အိတ်ထဲမှ အဖြူရောင် ပဝါတထည်ကို ယူ လာပြီးလျှင် ပတ်တီးသဖွယ် အသုံးပြု၍ ဒဏ်ရာကို စည်းပေးလိုက်သည်။

"ဒီဆရာ သိပ်ကံကောင်းတယ်။ ရှေးဦးသူနာပြု နားလည်တဲ့ ခရီးသည် နဲ့ တတွဲထဲ အတူတူ စီးမိရက်သား ဖြစ်နေတာ"

အောင်ကျော်မိုး၏ ရှေ့မှ ခရီးသည် က ပြောသည်။ ။

မိန်းမပျိုသည် ပတ်တီးစည်းပေးပြီးနောက် သူယူလာသော ဆေးပုလင်းတလုံးထဲမှ အဖြူရောင် ဆေးပြားနှစ်ပြားကို ထုတ်ယူပြီး

"ဆရာ ဒီဆေးနှစ်ပြားကို အခု စားလိုက်ပါ"

ဟု ပြောရင်း ဆေးပြားနှစ်ပြားကို လှမ်းပေးသည်။ ။ အောင်ကျော်မိုးသည် ဆေးပြားများကိုယူပြီး ပါးစပ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ ။ ဘာဆေးပြားလဲ ဟူ၍ ပင် မမေးတော့ပဲ ယုံကြည်စွာဖြင့် စားလိုက်သည်။ ။ အေဝီစီလား ဆာလဖာလား တခုခုတော့ တခုခုပင် ဖြစ်ရမည်။ သူ၏ ရှေ့မှ ခရီးသည် က သူ၏ ရေပုလင်းထဲမှ ရေကို ဖန်ခွက်တလုံးထဲသို့ ငှဲ့ပြီး လှမ်းပေးသည်။ ။ အောင်ကျော်မိုးသည် ဖန်ခွက်ကိုယူ၍ ရေကို မော့သောက်လိုက်သည်။ ။

သူ ရေသောက်နေစဉ် မိန်းမပျိုသည် သူမ၏ ဆေးပုလင်းများကိုယူပြီး သူမ၏ နေရာသို့ ထွက်ခွာ သွားလေတော့သည်။ ။

အောင်ကျော်မိုးသည် ရေသောက်ရင်း တန်းလန်းကြောင့် "ကျေးဇူးတင်ပါတယ်" ဟု ချက်ချင်း မပြောလိုက်နိုင်ခြင်း အတွက် စိတ်မကောင်း၊ "ငါ့ကို သိပ်ရိုင်းတဲ့ လူ" လို့ ပြောသွားရင် ဒုက္ခပဲဟူ၍ ပူပန်ခြင်း ဖြစ်မိသည်။ ။

"ရထားပေါ်က သူတို့ ဆင်းတော့မှ ပဲ သူမရဲ့ ပဝါကို ပြန်ပေးရင်း ကျေးဇူးတင်စကား ပြောတော့မယ်၊ အခုနေမှ သွားပြောရင် ကြောင်ရာ ကျွန်မယ်"

အောင်ကျော်မိုးသည် စိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ။ ၎င်းနောက် သူ၏ နံ

ဘေးရှိ နေရာတွင် ခရီးသည် ပြန်ထိုင်ရန် ရှင်းလင်း ပေးလိုက်သည်။ ။

သူသည် ဝတ္ထုစာအုပ်ကို ပေါင်ပေါ်တင်၍ သွေးစွန်းနေသော လက်
ကိုင်ပဝါဖြင့် ကျောက်ခဲကို ထုပ်လိုက်ပြီး ညာဘက် ဘောင်းဘီ အိတ်ထဲ
သို့ ထည့်လိုက်သည်။ ။ ထိုအချိန်တွင် မီးရထားသည် အချက်ပေး ဥဩဆွဲ
၍ ပျဉ်းမနားဘူတာမှ စတင်ထွက်လျက် ရှိနေပြီ။

အောင်ကျော်မိုးသည် ထိုင်ခုံနောက်ကျောကို မှီရင်း အပြင်ဘက်သို့
ခေတ္တမျှ ငေးမော ကြည့်နေမိသည်။ ။ "နောက်တခါများ ခဲလာအုံးမှာ
လား၊ တနေ့ထဲမှာ ဒဏ်ရာနှစ်ခါ မရနိုင်ပါဘူးလို့ ချာချီကတော့ ပြောဘူး
တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း စာအုပ်ထဲမှာ ဖတ်ဖူးတာပဲ၊ သတိတော့ ထားနေ
မှ ပဲ" အောင်ကျော်မိုးသည် ငေးမောနေရာမှ ထိုသို့ စဉ်းစားပြီး သတိနှင့်
နေလိုက်သည်။ ။

ပျဉ်းမနားမြို့ကို မီးရထား လုံးဝလွန်လာသောအခါမှ သူသည် ဝတ္ထု
စာအုပ်ကို ပြန်ကိုင်ပြီး ဖတ်ရန် ကျန်နေသည် များကို ဆက်ဖတ်သည်။ ။
ဖတ်ပြီးသောအခါ သူသည် စာအုပ်ကိုဘေးသို့ချပြီး
အတွေးရေယာဉ်ကြောမှာ မျောပါသွားသည်။ ။

သူမျောပါသွားသော အတွေးရေယာဉ်ကြောမှာ မကြာသေးသော အ
တိတ်က ဇာတ်ကြောင်း။

တပ်ကြပ်အောင်ကျော်မိုး၏ အသက်မှာ ၂၃နှစ်ခန့်မျှသာ ရှိသေးသ
ည်။ ။ သူ၏ ဖခင်မှာ လခ ၈၀၀/-ရသော အစိုးရ အရာရှိတယောက် ဖြစ်
သည်။ ။ သူသည် အသက် ၁၈နှစ်ကျော်ကျော်တွင် တပ်မတော်ထဲသို့ ရောက်
လာခဲ့သည်။ ။ လုံးဝ မမျှော်လင့်ပဲ ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

အောင်ကျော်မိုးသည် အခြေခံပညာရေး အထက်တန်းကို
နှစ်ကြိမ်ဖြေခဲ့ရာ ပထမတကြိမ်တွင် ကျရှုံးခဲ့ပြီး ဒုတိယတကြိမ်တွင် ‘ခ’

အဆင့်ဖြင့်သာ အောင်မြင်ခဲ့သည် ။ သားဖြစ်သူကို အထက်တန်းပညာ ဆက်လက် ဆည်းပူးစေလိုသော ဖခင်ဦးလှမိုးသည် အောင်ကျော်မိုးအား

"မင်း စာမကြိုးစားဘူး၊ သိပ်ပေါ့တယ်၊ မင်းကိုယ်မင်း သိပ်အထင်ကြီးတယ်၊ အားကစားနဲ့ အချိန်ကုန်နေတာ များ တယ်၊ မိဖရဲ့ ငွေကြေးကို ဖြုန်းတီးနေတာပဲ၊ တလတလ မင်းအတွက် ဘယ်လောက် ကုန်တယ် ထင်သလဲ၊ ငါသာ မရှိရင် မင်းတို့ တော့ ခွေးဖြစ်မှာ သေချာ တယ်"

စသည် ဖြင့် ဆူပူကြိမ်းမောင်း လေတော့သည် ။

စာမေးပွဲကို "ခ" အဆင့်ဖြင့်သာ အောင်၍ ဖခင်က ဆူပူ ကြိမ်းမောင်းသောကြောင့် အိမ်တွင် မနေချင်သည့်အထဲ သူနှင့်တရပ်ကွ က်ထဲနေ တကျောင်းထဲ တတန်းထဲမှ ချစ်သူဖြစ်သော ခိုင်သဇင်မှာ စာ မေးပွဲကို "က"အဆင့်မှ အောင်မြင်ခဲ့သည် သာမက သုံးဘာသာဂုဏ်ထူး ရှင် သူ၏ သူငယ်ချင်းထွန်းလွင်ကို ချီးမွမ်းခန်း ခဏခဏ ဖွင့်ပြီး သူ့အ ပေါ် အရင်လို မဟုတ်တော့ဟု ထင်သည် က တကြောင်း၊ ခိုင်သဇင်၏ မိ ခင်ဖြစ်သူမှာ လည်း ထွန်းလွင်ကိုသာ အသားပေးပြီး

"ဆရာဝန်ဖြစ်အောင် ကြိုးစား၊ ဒီခေတ်မှာ ဆရာဝန်တွေကမှ စား သာတာ၊ လက်ဖျားမှာ ငွေသီးနေတယ်"

ဟု သမက်ဖမ်းစကား ပြောသည် ဟု ထင်သည် က တကြောင်း၊ ထွန်းလွင်မှာ လည်း သူ၏ ချစ်သူအိမ်သို့ ယခင်ကထက် ပို၍ အဝင်အထွ က်များ သည် ကို သူသတိပြုမိသည် က တကြောင်းတို့ ကြောင့် အောင် ကျော်မိုးသည် ထိုအသိုင်းအဝိုင်းများ နှင့် ဝေးရန် တပ်ထဲသို့ ဝင် လိုက် လေတော့သည် ။

သူ၏ မိခင်က တပ်ထဲမဝင်ရန် တားမြစ်သေးသည် ။ စာမေးပွဲကို လူ

ငယ့်ရေးရာ ညကျောင်းတက်ပြီး ဆက်ဖြေပါ။ နောက်ပြီးတော့ အလုပ် သမားမှတ်ပုံတင်ရုံးမှာ မှတ်ပုံတင်ထားပြီး နေ့ဘက်တွင် အလုပ်လုပ်ပါ ဟု ပြောသည် ။ သို့သော် အောင်ကျော်မိုးသည် စာမေးပွဲကိုလည်း မဖြေ ချင်တော့။ အလုပ်သမား မှတ်ပုံတင်ရုံးမှာ လည်း မှတ်ပုံမတင်လိုပါ။ တ ဝ်မတော်ထဲသို့သာ ဝင်ပါရစေတော့ဟု မိခင်ဖခင်ကို ခွင့်ပန်ပြီး တပ်ထဲ သို့ ဝင် လိုက်လေသည် ။

အခြေခံ စစ်ပညာသင်တန်းကို မိတ္ထီလာမြို့ရှိ တပ်မတော် လေ့ကျင့် ရေးကျောင်းတွင် တက်ရောက် သင်ကြားပြီးနောက် အောင်ကျော်မိုးသ ည် မန္တလေးမြို့ရှိ ခြေလျင်တပ်ရင်းသို့ ရောက်ရှိခဲ့သည် ။ သူရောက်ရှိ တာဝန်ကျရာ တပ်ရင်းမှာ နယ်စပ်ဒေသသို့ စစ်ဆင်ရေး မကြာခဏ ထွ က်ရသော တပ်ရင်းတရင်း ဖြစ်သည့်အတွက် အောင်ကျော်မိုးသည် အ ထူးကျေနပ်သည် ။

"တပ်မတော်ထဲကို ဝင်လာမှ တော့ သေနတ်ကိုင်ပြီး ရန်သူနဲ့ ရင်ဆိုင် တိုက်ရတဲ့ တပ်၊ အထူးသဖြင့် ခြေမြန်တပ်လိုတပ်မျိုးတွေကို ရောက်ရ င် ပိုပြီးကောင်းတယ်၊ အထင်အမြင် သေးခြင်းကို မခံရဘူး"

ဟူသော အမြင်ကို သင်တန်းတက်နေရင်း အောင်ကျော်မိုး မြင်လာခဲ့ သည် ။ ထို့ကြောင့် သူ သင်တန်းတက်နေစဉ်က တပ်နယ် အားကစားပြိုင်ပွဲတွင် သူသည် သင်တန်းကျောင်းကိုယ်စား ပါဝင်ယှဉ်ပြိုင်ခွင့် ရခဲ့သ ည် ။ အထက်တန်းကျောင်းသား ဘဝကတည်းက အားကစား လေ့ကျင့် ခဲ့ပြီး ကျောင်းနှင့်မြို့နယ် အားကစားပြိုင်ပွဲများ ၌ ထူးချွန်ဆုများကို ဆွ တ်ခူးခဲ့သော အောင်ကျော်မိုးသည် ဝါးလုံးထောက်ခုန် အမြင့်ခုန်နှင့် အ လျားခုန်ပြိုင်ပွဲများ ၌ ပထမဆုများကို ဆွတ်ခူးကာ သင်တန်းကျောင်း၏ ဂုဏ်ကို ဆောင်ခဲ့သည် ။ သူ့ကို သင်တန်းကျောင်း၏ ကျောင်းအုပ်ကြီးက

သင်တန်းကျောင်းတွင် အမှုထမ်းရန် ပြောသော်လည်း အသက်ငယ်ရွယ် စဉ်အခါ ခြေလျင်တပ်၌ အမှုထမ်းပြီး ခြေလျင်တပ် အတွေ့အကြုံကို ရ ယူလိုပါသေးသည် ဟု ပြောဆိုပြီး ခြေလျင်တပ်သို့သာ လာခဲ့သည်။ ။

ခြေလျင်တပ်သို့ ရောက်ရှိပြီး တနှစ်ခန့်အကြာ စစ်ဆင်ရေး နှစ်ခါထွက်အပြီး နယ်စပ်တနေရာ၌ သူပါဝင်သော တပ်စုသည် တိုက်ကင်းထွက်စဉ် ရန်သူ ၁၅၀ ခန့်နှင့် တွေ့ဆုံတိုက်ပွဲ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ။ တိုက်ပွဲမှာ သုံးနာရီခန့်ကြာသည်။ ။ သူတို့ သည် တောင်ကုန်းတခုကို အခြေပြုပြီး အင်အားများ သော ရန်သူများကို သတ္တိပြောင်မြောက် စည်းလုံးညီညွတ်စွာဖြင့် ခုခံခဲ့ကြသည်။ ။ အထူးသဖြင့် အောင်ကျော်မိုး ပါဝင်သော တပ်စိတ်ခုခံရန် သတ်မှတ်ပေးခြင်း ခံရသည့် အပိုင်းကို ရန်သူသည် ပို၍ ဖိတိုက်လေရာ တပ်စိတ်မှူးနှင့် ရဲဘော်များအားလုံး ရဲဝံ့ပိုင်နိုင်စွာဖြင့် တက်ညီလက်ညီ ခုခံခဲ့ကြသည်။ ။ တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားပြီး တနာရီခန့်အကြာတွင် အောင်ကျော်မိုး၏ တပ်စိတ်မှူးကိုယ်စား တိုက်ပွဲကို ဆက်လက် ဦးဆောင်သည်။ ။ နောက်တနာရီခန့် အကြာတွင် သူ၏ တပ်စိတ်မှ ရဲဘော်နှစ်ယောက် ထပ်မံ၍ ကျဆုံးသွားပြန်သည်။ ။ သို့သော် အောင်ကျော်မိုးသည် အားမလျှော့ပဲ ကျန်ရဲဘော်များကို အားပေးရင်း တိုက်ပွဲကို ဆက်လက်ဆင်နွှဲသည်။ ။ တပ်စိတ်မှူးနှင့် ကျန်တပ်စိတ်ဝင်များမှာ လည်း မိမိတို့ ခုခံရမည့်အပိုင်းမှ ရန်သူများ ကျွံ့၍ ဝင်မလာရန် ခုခံနေရသည့်အတွက် အောင်ကျော်မိုးရှိရာ တပ်စိတ်ဘက်သို့ အကူအညီမပေးနိုင်အောင် ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ။ အောင်ကျော်မိုးသည် အသက်သေရင်+ သေပါစေ၊ နောက်မဆုတ်ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် ရန်သူများကို ဆက်လက် ရင်ဆိုင်ရာ တိုက်ပွဲ စတင်ဖြစ်ပွားပြီး သုံးနာရီအကြာ၌ စစ်ကူများ လိုက်လာမှုကြောင့် ရန်သူများ ဆုတ်ခွာသွားသည်။ ။

စစ်ကူမှာ အောင်ကျော်မိုးတို့ ၏ တပ်ရင်းမှူးဦးဆောင်သော စစ်ကူဖြူ

စ်သည် ။ ထိုတိုက်ပွဲ၌ အောင်ကျော်မိုးတို့ ဘက်မှ ခြောက်ယောက် ကျ ဆုံးပြီး ငါးယောက် ဒဏ်ရာရကာ ရန်သူဘက်မှ ကျဆုံးကျန်ရစ်ခဲ့သော အလောင်း ၁၅ လောင်းနှင့် လက်နက် ၁၀ လက်ကို အောင်ကျော်မိုးတို့ ရ ရှိလိုက်သည် ။

စစ်ကူလိုက်လာသော တပ်ရင်းမှူးသည် တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားပုံနှင့် တိုက်ပွဲ ၌ အောင်ကျော်မိုးတို့ ခုခံပုံကို အသေးစိတ် လေ့လာစစ်ဆေးပြီး ချီးကျူး စကား ပြောဆိုသည် ။ အထူးသဖြင့် အောင်ကျော်မိုး၏ သတ္တိကို တပ်ရင်းမှူး ပို၍ ချီးကျူးသည် ။

နောက်တလခန့်အကြာတွင် အောင်ကျော်မိုးသည် တိုက်ပွဲတွင် ထူးချွန်မှုကြောင့် ဒုတပ်ကြပ်အဆင့်သို့ တိုးမြှင့်ခြင်း ခံခဲ့ရပြီး နောက်ထပ် ခြောက်လခန့် အကြာတွင် တပ်ကြပ်အဆင့်သို့ ထပ်မံ၍ တိုးမြှင့်ပေးခြင်းကို ခံ ခဲ့ရပြန်သည် ။ သူသည် တိုက်ပွဲ၌ ထူးချွန်ခြင်း၊ ပညာအရည်အချင်း ရှိခြင်း၊ အကျင့်စာရိတ္တ ကောင်းခြင်း၊ အမိန့်နာခံခြင်းနှင့် အားကစားတွင် လည်း ထူးချွန်သူ ဖြစ်ခြင်းများကြောင့် တပ်ရင်းမှူး ဦးဆောင်သော အဆင့် တိုးမြှင့်ရေး ဘုတ်အဖွဲ့တွင် အမှတ်အများ ဆုံးဖြင့် တပ်ကြပ်အဆင့်ကို ရ ရှိခဲ့လေသည် ။

သူသည် တပ်မတော်ထဲသို့ ရောက်ချိန်မှ စ၍ မည်သည့် ခွင့်ရက်မျိုး ကိုမှ ယူခဲ့ဘူးခြင်း မရှိလေရာ တပ်ကြပ်ဖြစ်ပြီး သုံးလအကြာ စစ်ဆင်ရေးမှ ပြန်နားချိန်၌ မိဖများ နှင့် ညီမငယ် ညီငယ်များ နှင့် တွေ့ရန် အလို့ငှာ ခွင့် ၁၀ ရက်ယူပြီး ရန်ကုန်သို့ အမြန်ရထားဖြင့် ပြန်လာခြင်းဖြစ်သည် ။

တောင်ငူဘူတာသို့ အမြန်ရထား ဆိုက်ခါနီးလေပြီ။

အောင်ကျော်မိုး၏ ဒဏ်ရာကို ပြုစုပေးသော မိန်းမပျိုမှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား မရှိသဖြင့် သူမသည် တောင်ငူတွင် ဆင်းမည့် ခရီးသည် မဟုတ်ဟု အောင်ကျော်မိုး မှတ်ယူလိုက်သည် ။

တောင်ငူဘူတာသို့ ရထားဆိုက်သောအခါ အောင်ကျော်မိုးသည် အောက်သို့ ခေတ္တဆင်းပြီး ကော်ဖီနှင့်မုန့်ကို အမြန်ဆုံး စားသောက်သည် ။ ၎င်းနောက် ဘူတာစင်္ကြံရှိ စာအုပ်ဆိုင်မှ မြန်မာသတင်းစာ တစောင်နှင့် မြဝတီမဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ်ကို ဝယ်၍ ရထားပေါ်သို့ ပြန်တက်လာသည် ။ ရထားပေါ်သို့ သူပြန်ရောက်ပြီး ခဏအကြာတွင် ရထားသည် ဘူတာမှ ဆက်လက် ထွက်ခွာသည် ။

အောင်ကျော်မိုးသည် သူ၏ ဒဏ်ရာကို ပြုစုပေးသော မိန်းမပျိုနှင့် သူမ၏ အပါးမှ မိန်းမပျိုကို အမှတ်မထင် လှမ်းကြည့်လိုက်သည် ။ နှစ်ယောက်စလုံး စာအုပ် ကိုယ်စီနှင့် ရှိနေကြသည် ကို သူတွေ့ရသည် ။

"အော် သူတို့ လဲ ရန်ကုန်ကို သွားကြမှာ ကိုး။ ကျောင်းသူတွေလား ဆရာမတွေလား။ ရန်ကုန်ဘူတာကို ရောက်ရင် ပဝါကို ဒီအတိုင်း ပြန်ပေးလို့ မတော်ဘူး။ လျှော်ဖွပ်ပြီး ပေးမှ တော်မယ်။ ဒီလိုဆိုရင် သူမရဲ့ လိပ်စာနေရပ် ဒါမှ မဟုတ်ရင် တည်းခိုမည့်နေရာကို မေးရတော့မယ်။ ဒီလိုမေးရင် ငါ့ကို တမျိုးတမည် ထင်သွားလေမလား။ အို ထင်ချင်ရင် ထင်ပါစေ။ သူမတို့ သွားမည့် နေရာကိုမေးပြီး နောက်နေ့မှာ လျှော်ဖွပ်ပြီးသား ဖြူဖြူစင်စင်ပဝါကို သွားပေးမယ်"

အောင်ကျော်မိုးသည် ထိုသို့ စိတ်ကူးပြီးနောက် သတင်းစာကို ဖတ်သည် ။ သတင်းစာဖတ်၍ အပြီးတွင် မဂ္ဂဇင်းကို ဆက်ဖတ်သည် ။

အောင်ကျော်မိုး စီးနင်းလိုက်ပါလာသော အမြန်ရထားသည် ထိုနေ့ည ၇နာရီသာသာခန့်တွင် ရန်ကုန်ဘူတာကြီးသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့သည်။ ။ ရထားဆိုက်သည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခရီးသည် များ သည် အောက်သို့ အလှအယက် တိုးဝှေ့ဆင်းကြသည်။ ။ လက်ဆွဲအိတ်တစ်အိတ်သာ ပါသော အောင်ကျော်မိုးသည် ရုတ်တရက် မဆင်းသေးဘဲ လူအနည်းငယ် ရှင်းသွားမည့် အချိန်ကို စောင့်ရင်း သူ၏ ဒဏ်ရာကို ပြုစုပေးသော မိန်းမပျို၏ လှုပ်ရှားမှုကို မသိမသာ စောင့်ကြည့်နေမိသည်။ ။

လူအနည်းငယ် ရှင်းသွားသောအခါ အောင်ကျော်မိုးသည် သူ၏ နဖူးမှ ပဝါကိုဖြုတ်လိုက်ပြီး မိန်းမပျို၏ အနီးသို့ ကပ်သွားသည်။ ။

"ကျွန်တော့်ဒဏ်ရာကို ပြုစုပေးတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးအများကြီး တင်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ ဒီပဝါကို လျှော်ဖွပ်ပြီးမှ ပြန်ပေးပါရစေ။ သွေးစွန်းနေလို့ပါ။ ရန်ကုန်မှာ နေတဲ့ နေရာကို ကျွန်တော် မနက်ဖြန် လာပေးပါ့မယ်"

အောင်ကျော်မိုးက အူလိုက်သည်းလိုက် အသံဖြင့် ပြောသည်။ ။

"အို ... ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ခရီးသွားဖော်အချင်းချင်း ကူညီရမဲ့ ဝတ္တရားရှိပါတယ်။ သွေးစွန်းတာကိုလည်း ကျွန်မဖာသာ လျှော်လိုက်ပါမယ်"

မိန်းမပျိုသည် အသံဝဲဝဲဖြင့် ပြောသည်။ ။

"ကျွန်တော့်နာမည် အောင်ကျော်မိုးပါ။ တပ်ရင်းကတော့ မန္တလေးမှာ ပါပဲ။ အခု စစ်ဆင်ရေး ပြန်အဝင်မှာ မိဖများ ရှိရာ ရန်ကုန်ကို ခွင့်နဲ့ ပြန်လာခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ရန်ကင်းကို သွားမလို့ ပါ။ ကျွန်တော် ဘာများ ကူညီရမလဲခင်ဗျာ"

အောင်ကျော်မိုးသည် လက်ထဲမှ ပဝါကို ကိုင်ထားရင်း ပြောလိုက်သည်။ ။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာအောင်ကျော်မိုး။ ကျွန်မ နော်ထူးမေဖော ပါ။ သူကတော့ ကျွန်မသူငယ်ချင်း မလှလှဝင်း။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် ကံဘွဲဆရာအတတ်သင် သိပ္ပံကျောင်းမှာ သင်တန်းတက်ရအောင် လာကြတာပါ"

နော်ထူးမေဖောသည် သူမ၏ အနီးမှ မိန်းမပျိုကို လက်ညှိုးထိုးရင်း ပြန်ပြောသည် ။

"ကံဘွဲကို သွားကြမယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ အိမ်နဲ့ အနီးကလေးပါ ပဲ။ အခုတခါတည်း သွားကြမှာ လား။ လာကြိုတဲ့ လူတွေများ ရှိသေး လား"

အောင်ကျော်မိုးသည် အထူးရွှင်မြူးသော အသံဖြင့် မေးလိုက်သည် ။

"မရှိပါဘူး။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ထဲပဲ သုံးဘီးငှား သွားကြမလို့ "

"ဟာ - ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော် အကူအညီပေးမယ်။ ကံဘွဲကျောင်းကို အရောက် ကျွန်တော် ပို့ပေးမယ်။ ကျွန်တော့်ကို ဘာမှ အားမနာနဲ့ ။ ကဲ လူတွေလည်း ရှင်းကုန်ပြီ။ အောက်ဆင်းကြစို့။ ဆရာမတို့ ရဲ့ လေးလံတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ကျွန်တော် အောက်ကို ကူညီသယ်ချပေးမယ်"

အောင်ကျော်မိုးသည် နော်ထူးမေဖော၏ ပဝါကို သူ၏ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲသို့ ထိုးထည့်လိုက်ပြီးလျှင် ပစ္စည်းများကို ကူညီ သယ်ချပေးသည် ။ ထို့နောက် သူသည် တန်ဆာတွဲတွင် လက်မှတ်ဖြင့် ရွေးယူရမည့် သူမတို့ ၏ ပစ္စည်းများကို သွားရောက် ရွေးယူပေးသည် ။ ပစ္စည်းများကို အလုပ်သမားငှားပြီး အပြင်သို့ သယ်ယူရာ၌ လည်း အကူအညီပေးပြီးလျှင် သုံးဘီးကိုငှား၍ ကံဘွဲဆရာအတတ်သင် သိပ္ပံကျောင်းသို့ ရောက်သည် အထိ ပို့ဆောင်ပေးသည် ။ သုံးဘီးခကိုလည်း သူကပင် အရင်ဦးအောင်ပေးလိုက်သည် ။

"ဆရာရယ် ကျွန်မတို့ ပဲ သုံးဘီးခကို ပေးပါရစေ"

နော်ထူးမေဖောက ပြောသည်။ ။

သို့သော် အောင်ကျော်မိုးက လက်မခံ။

"ကဲ ဆရာမ၊ ကျွန်တော်တော့ ဒီကနေ လမ်းလျှောက် သွားတော့မယ် ။ ငါးမိနစ်လောက်ပဲ လျှောက်ရင် အိမ်ကို ရောက်ပါတယ်။ ဆရာမရဲ့ ပဝါကိုတော့ မနက်ဖြန် လာမပေးဖြစ်ရင် နောက်သုံးလေးရက် အကြာမှာ ကျွန်တော် ဆက်ဆက် လာပေးပါမယ်"

အောင်ကျော်မိုးသည် သူ၏ လက်ဆွဲအိတ်ကိုဆွဲပြီး သူမတို့ အပါးမှ ခွာရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ ။

"ဆရာရယ် ပဝါကို မလျှော်ပါနဲ့ ။ ကျွန်မဖာသာ လျှော်လိုက်ပါ့မယ်။ အော်ဆရာ ဆရာရဲ့ ဒဏ်ရာကို ရေထိစေနဲ့ နော်။ ရေထိရင် အနာ ရုတ်တရက် မကျက်ဘူး။ ပြီးတော့ ဆေးခန်းသွားပြီး ဆေးထိုးလိုက်ရင် ပိုပြီး ကောင်းပါတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမပြောတာကို ကျွန်တော် မှတ်ထားပါ့မယ်။ ကဲ ကျွန်တော် သွားတော့မယ်"

ပြောပြောဆိုဆို အောင်ကျော်မိုးသည် သူမတို့ ကို ကျောခိုင်းပြီး ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ ။ သုံးဘီးကားမှာ လည်း သူနှင့်အတူ တပြိုင်တည်း မောင်းထွက်သွား၏။

ဆရာမ နော်ထူးမေဖောသည် တပ်ကြပ် အောင်ကျော်မိုး၏ ကျောပြင်ကို ခေတ္တခဏ ငေးမောကြည့်ပြီးမှ ဆရာအတတ်သင် သိပ္ပံကျောင်း၏ ခြံဝင်းတံခါးဝကို မျက်နှာမူလိုက် လေတော့သည်။ ။

အောင်ကျော်မိုး သူ၏ အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ ညဇွန်ရီ ထိုးခါနီး နေပြီ။ သူ၏ ဖခင် မိခင် ညီမနှင့် ညီငယ်တို့ သည် ကြိုတင် အကြောင်းမကြားပဲ ရုတ်တရက် ရောက်လာသော အောင်ကျော်မိုးကို မြင်တွေ့သောအခါ အံ့သြသွားကြသည် ။ အံ့သြခြင်း၏ နောက်တွင် ဝမ်းသာခြင်းက ကပ်၍ လိုက်ပါလာ၏။ ထို့နောက် အောင်ကျော်မိုး၏ နဖူးမှ ဒဏ်ရာကို မြင်တွေ့ပြီး ဒဏ်ရာရပုံအကြောင်းကို သိရပြန်သောအခါ စိတ်မကောင်းခြင်း ဖြစ်သွားကြပြန်သည် ။

"မျက်လုံးကို မမှန်တာကိုပဲ ကံကောင်းတယ်လို့ ပြောရမယ်"

ဖခင် ဦးလှမိုးက ပြောသည် ။

"မေမေဖြင့် အသဲထိတ်လိုက်တာ သားရယ်၊ နောက်တခါ မီးရထားစီးရင် ပြတင်းပေါက်ကိုပိတ်ပြီး စီးနော် သား"

မိခင်ဒေါ်တင်တင်က စိတ်ပူစွာဖြင့် ပြောသည် ။

"အို မေမေကလဲ ကိုတယောက်ထဲ စီးတာမှ မဟုတ်တာ။ နောက်ပြီး တံခါးပိတ်စီးရင် သူရဲဘောကြောင်ရာ ရောက်တော့မပေါ့"

အောင်ကျော်မိုး၏ ညီငယ် သော်တာမိုး၏ အသံ ဖြစ်သည် ။

ထို့နောက် အောင်ကျော်မိုးသည် လက်ဆွဲအိတ်ကိုဖွင့်ပြီး မန္တလေးမှ ဝယ်လာသော ထိုးမုန့်များကို ထုတ်ယူ၍ သူ၏ အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ငွေ ၅၀၀ နှင့်အတူ မိဖများကို ကန်တော့သည် ။ ငွေ ၅၀၀ မှာ သူ၏ လခထဲမှ လစ

ဥမုန်မှန် စုဆောင်းလာခဲ့သော ငွေဖြစ်သည်။ ။

ခဏအကြာတွင် အောင်ကျော်မိုးသည် အဝတ်လဲလှယ်ပြီး ညီမဖြစ်သူ ခူးခပ်ကျွေးသော ထမင်းဟင်းကို စားသည်။ ။

"ကိုကိုရောက်တာ နည်းနည်းကလေးစောသွားလို့ ထမင်းဟင်းတွေ ကျန်နေသေးတာ၊ ငွေ နာရီ နောက်ပိုင်းဆိုရင် မောင်လေး စာကျက်အပြီး မှာ ညစာကို သူတထပ်စားနေကျ"

ကြည်ပြာမိုးက အစ်ကိုဖြစ်သူ၏ အနားတွင် ထိုင်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ ။

"ဟုတ်လား၊ ဒါ့ကြောင့် ညီလေးဟာ သိပ်ထွားနေတာကိုး" အောင်ကျော်မိုးက မှတ်ချက် ချလိုက်သည်။ ။

"ကိုကို၊ မမခိုင်လေ အိမ်ကို မကြာမကြာ လာတယ်၊ လာတိုင်း ကိုကို့ဆီက စာမှန်မှန် လာရဲ့ လား၊ နေကောင်းရဲ့ လား မေးတယ်"

အောင်ကျော်မိုး ထမင်းစားနေစဉ် လူကြီးများ အလစ်၌ ကြည်ပြာမိုးက ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။ ။

အောင်ကျော်မိုးသည် မည်သို့မျှမပြောပဲ ထမင်းကိုသာ တလုပ်ပြီးတလုပ် ပါးစပ်ထဲသို့ ထည့်သည်။ ။ သူသည် ချစ်သူ ခိုင်သဇင်ကို စဉ်းစားနေသည်။ ။

"ကိုကိုဟာ သူ့အပေါ် အထင်လွဲခဲ့တယ်ဆိုတာ ညီမကို အမြဲပြောတယ် ကိုကို"

ကြည်ပြာမိုးက ဆက်လက် ပြောသည်။ ။

"ကိုကိုတော့ သူ့ကို မေ့ထားလိုက်ပြီ ညီမ"

"မမခိုင်ဟာ ကိုကိုထင်သလို မဟုတ်ပါဘူး ကိုကိုရယ်၊ ကိုထွန်းလွင်ဟာ မမခိုင်ရဲ့ အချစ်ကို မရခဲ့တော့ စာမေးပွဲအောင်စာရင်း ထွက်တဲ့ အခါ ကိုကိုက 'ခ' အဆင့်နဲ့ ပဲ အောင်ခဲ့တာကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး မမခိုင်ရဲ့ အချစ်ကိုရအောင် ပြန်ကြိုးစားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မရမှန်းသိတော့ နောက်ပြန် ဆုတ်သွားတယ်၊ အခုဆိုရင် ကိုကိုသိမလား မပြောတတ်ဘူး၊ အနောက်ရန်ကင်းက ခင်နွဲ့နွဲ့နဲ့ တတွဲတွဲပဲ"

"ညီမကို မိခိုင်က ဘာတွေ လာဘ်ထိုးထားသလဲ၊ ကိုကိုကို မှန်မှန်ပြောစမ်း"

အောင်ကျော်မိုးသည် သူ၏ ညီမကို မေးလိုက်သည်။ ။

"ဘာမှ လာဘ်မထိုးပါဘူး ကိုကို၊ ညီမက အမှန်ကို အမှန်အတိုင်း ပြောတာပါ၊ မမခိုင်ဟာ ကိုကိုကို ခုထိ"

ကြည်ပြာမိုးသည် ဆက်မပြောတော့ပဲ ရပ်လိုက်သည်။ ။ မိခင် ဒေါ်တင်တင်အနားသို့ ရောက်လာသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ။

ထိုညတွင် အောင်ကျော်မိုးသည် မိခင် ဖခင် ညီ ညီမများ နှင့် ညဉ့်နက်အောင် ဝိုင်းဖွဲ့စကားပြောပြီးမှ အိပ်ရာသို့ ဝင်သည်။ ။ အိပ်ခါနီးတွင် နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။ ။ သန်းခေါင်ကျော်ပြီးလို့ မိနစ်နှစ်ဆယ်ပင် အစွန်း ထွက်နေချေပြီ။

ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက်

တံခါးခေါက်သံကြောင့် အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းတွင် စာကျက်နေသော ခိုင်သဇင်သည် တံခါးရှိရာသို့ ထ လာပြီး အပြင်ဘက်သို့ ချောင်းကြည့်ရန် ဖောက်ထားသော အပေါက်ငယ်မှ တဆင့် အပြင်ဘက်ရှိ တံခါးလာခေါက်သူကို ကြည့်လိုက်သည်။ ။

"သော်တာမိုးပါလား"

ပြောပြောဆိုဆို သူမသည် တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ ။

"ကျွန်တော် မုန့်လာပို့တာ၊ မန္တလေးထိုးမုန့်"

သော်တာမိုးသည် စကားပြောရင်း အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။ ။
သော်တာမိုး အထဲသို့ ရောက်သောအခါ ခိုင်သဇင်သည် တံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်ရင်း

"ဘယ်သူလာလို့ လဲ မောင်သော်တာ"

ဟု မေးမြန်း လိုက်လေသည်။ ။

"ကိုကိုကြီး လာတယ်၊ ခွင့်၁၀ရက်ရလို့ "

သော်တာမိုးက အဖြေပေးရင်း မုန့်ထည့်ထားသော ပန်းကန်ကို ခိုင်သဇင်အား လှမ်းပေး လိုက်လေသည်။ ။ သူသည် သူ့ထက် အသက်ရှစ်နှစ်

ပို၍ ကြီးသော အောင်ကျော်မိုးကို ကိုကိုကြီးဟူ၍ ခေါ်သည်။ ။

"အခု ဒီမုန့်ကို ဘယ်သူက အပို့ခိုင်းလိုက်တာလဲ"

ခိုင်သဇင်သည် မုန့်ပန်းကန်ကို လှမ်းယူရင်း မေးမြန်းလိုက်သည်။ ။

"ကိုကိုကြီးက"

သော်တာမိုးသည် မုသားသုံးလိုက်သည်။ ။ အမှန်မှာ ကြည်ပြာမိုးက အပို့ခိုင်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

"ဟုတ်ရဲ့ လား မောင်သော်တာရဲ့၊ မမကို မညာနဲ့ နော်"

"မညာပါဘူးမမ၊ မယုံရင် ကိုကိုကြီးကို သွားမေးကြည့်ပေါ့"

သော်တာမိုးသည် ပြုံးဖြဖြ မျက်နှာထားဖြင့် အဖြေပေးရင်း ဆက်တီ ပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်သည်။ ။

ခိုင်သဇင်သည် မီးဖိုခန်းထဲသို့ ဝင်သွားပြီး မုန့်ပန်းကန်ကို အလဲအလှယ်လုပ်ကာ အပြင်သို့ ပြန်ထွက်လာသည်။ ။

"အော် မမ၊ ကိုကိုကြီးလေ ရထားစီးအလာမှာ ပျဉ်းမနားဘူတာအဝင်မှာ အောက်ကနေ ခဲနဲ့ ပေါက်လိုက်လို့ နဖူးပေါက်သွားတယ်"

သော်တာမိုးသည် ခိုင်သဇင်၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ ။

"ဟယ် တော်တော် များ သွားသလား၊ အခု ဘယ်လိုနေသလဲ ဆေးရုံသွားမပြဘူးလား"

သူမသည် စိုးရိမ်သောအသံဖြင့် မေးမြန်းလိုက်သည်။ ။

"သိပ်မများ ဘူးလို့ တော့ ကိုကိုကြီးက ပြောတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီမနက်စစ်ဆေးရုံ သွားပြမယ်လို့ တော့ ညကပြောတယ်"

"အေး အေး ကောင်းတာပေါ့။ ဆေးရုံသွားပြတာ ကောင်းတယ်"

"ဆေးရုံ ဘာဖြစ်လို့ လဲ၊ ဘယ်သူနဲ့ စကားပြောနေတာလဲ သမီး၊ အော် မောင်သော်တာမိုးကိုး၊ ခုနက ဆေးရုံဆိုတဲ့ အသံ ကြားလိုက်ပါတယ်"

ရေချိုးခန်းထဲမှ ထွက်လာသော ခိုင်သဇင်၏ မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်အေးကြည်က ဝင်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

ဤတွင် ခိုင်သဇင်က သော်တာမိုး မုန့်လာပို့ရင်း ပြောပြသည် များကို သူမ၏ မိခင်ကိုတဆင့် ပြန်လည် ပြောပြသည်။ ။

"ဒီလိုဆိုရင် ညနေကျတော့မှ ဒေါ်ဒေါ် လာအုံးမယ်၊ ဒဏ်ရာကိုလဲ ကြည့်ရင်း မောင်အောင်ကျော်မိုးနဲ့ မတွေ့တာကြာလို့ စကားပြောရင်း ပေါ့"

ခိုင်သဇင်၏ မိဖများ နှင့် အောင်ကျော်မိုး၏ မိဖများမှာ တဦးနှင့်တဦး ခင်မင်ရင်းနှီးသူများ ဖြစ်ကြသည်။ ။ ခိုင်သဇင်၏ ဖခင် ဦးမောင်မောင်မြင့်မှာ အစိုးရ အရှိတယောက်ပင် ဖြစ်ရာ လုပ်ငန်းကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ အောင်ကျော်မိုး၏ ဖခင်နှင့် မကြာမကြာ ဆက်သွယ်နေရသောကြောင့် တယောက်နှင့်တယောက် ခင်မင်ရင်းနှီးလာကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ တခါတရံ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ရာသီဥတု သာသာယာယာ ရှိသော ရက်များ ၊ လများ ၌ နံနက်စောစော လမ်းအတူ လျှောက်လေ့ရှိကြသည်။ ။

"ဦးလေး အိပ်တုန်းပဲလား"

သော်တာမိုးသည် ထိုင်ရာမှ ထရင်း မေးမြန်းလိုက်သည်။ ။

"မင်းဦးလေး လမ်းလျှောက်သွားလေရဲ့ ၊ မင်းဖေဖေကော လမ်းမ

လျှောက်ဘူးလား"

ဒေါ်အေးကြည်က မေးလိုက်သည်။ ။

"ညက ကိုကိုကြီးနဲ့ စကားပြောတာ ညဉ့်နက်သွားလို့ နဲ့ တူတယ်၊ ကျွန်တော် ဒီကို ထွက်လာတဲ့ အထိ အိပ်ရာက မထသေးဘူး"

သော်တာမိုးသည် ထိုသို့ပြောရင်း မုန့်ထည့်ယူလာသော ပန်းကန်ကို ယူပြီး တံခါးကို ဖွင့်၍ အပြင်သို့ ထွက်လာသည်။ ။ ခိုင်သဇင်သည် သူနှင့် ကပ်၍ လိုက်ပါ လာပြီး

"ကျေးဇူး အများကြီးတင်တယ်လို့ မုန့်ပို့ခိုင်းလိုက်တဲ့ သူကို ပြောလိုက်နော်"

ဟူ၍ ပြောလိုက်ရာ သော်တာမိုးသည် စပ်ဖြဖြ မျက်နှာပေးဖြင့်

"ဟဲ ဟဲ ပြောလိုက်ပါ့မယ် မမခိုင်"

ဟု ပြောပြီး လှေကား အတိုင်း အောက်သို့ ဆင်းသွားလေတော့သည်

။
